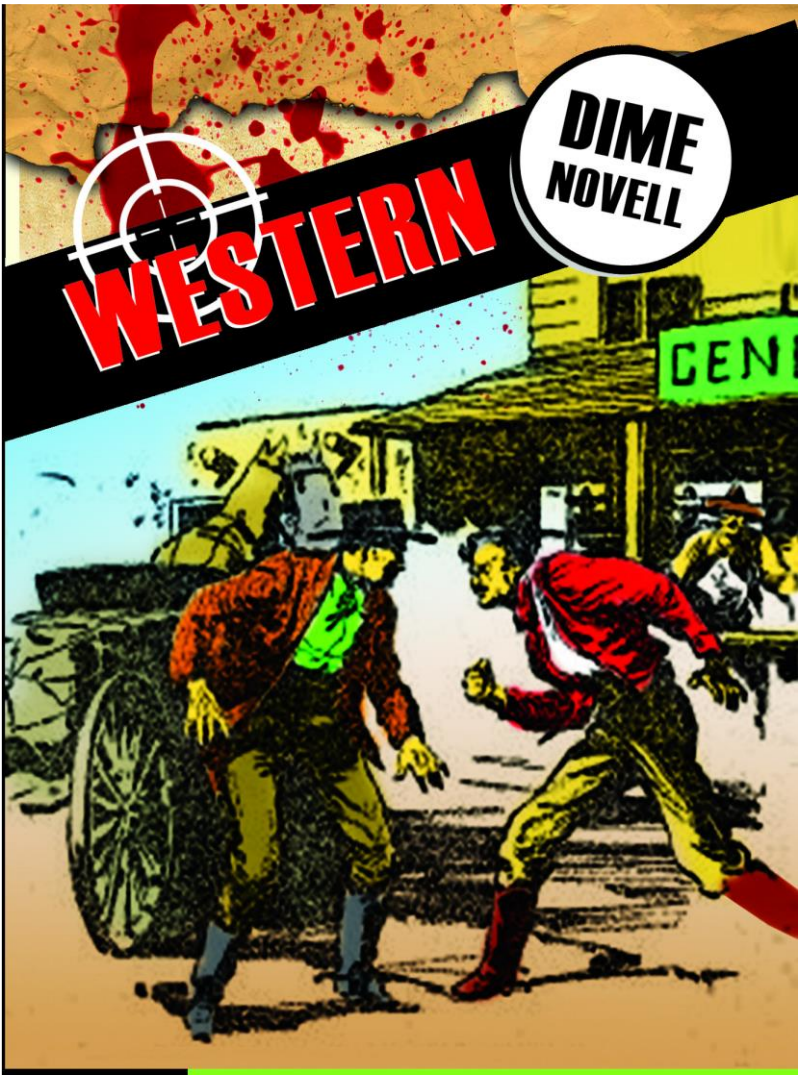

7

BRAȚUL LUNG AL TEXANULUI

de Walt Coburn

WALT COBURN

BRAŢUL LUNG AL TEXANULUI

Traducere ISTRATE PETRU

Editura* MARIST – *Baia Mare
MARAMUREŞ

Capitolul I

CÂND Ike Roper îi bătu apropouri lui Birks Breen pentru o slujbă, lunganului, omul, la toate al ranchului, MASHED Q, acesta îl

refuză spunându-i că toate posturile sunt ocupate.

— Numai dacă… şi Breen îl privi de la înălţimea celor 193 centimetri ai săi şi rânjetul lui lăţit pe faţa sa lătăreaţă, într-o uitătură dispreţuitor provocatoare, numai dacă…

— Numai dacă, ce?

— Numai dacă eşti pregătit pentru treburi cu adevărat dure!

Birks Breen avea un păr negru sârmos şi încâlcit pe ţeasta-i ţuguiată şi o pereche de ochi felini de culoare galbenă cu care-l penetră necruţător pe interlocutorul său.

Pe de altă parte era lat în umeri cu ceafa groasă ca de taur cu maxilare proeminente care arătau cu atât mai urâte cu cât tânjeau mai mult după brici, săpun şi pămătuf. Inamicii săi povesteau despre el că purta o cicatrice adâncă şi galbenă de-a lungul şirei spinării dar niciunul dintre aceştia nu putuse dovedi asta până în prezent, dându-i cămaşa jos, ca să se convingă.

Ike Roper era doar de înălţime medie, dar era bine făcut, foarte agil şi arăta de parc-ar fi putut da gata orice treabă i s-ar fi dat, în doi timpi şi trei mişcări. Nu se putea citi nicio teamă în ochii săi de un albastru deschis, cu gura largă sub nasul scurt, care schiţă acum un zâmbet slab.

— Nu sunt un călăreţ pentru caii din brandul bronco, i se adresă el marelui Birks Breen, şefului de echipă al ranchului MASHED Q, dar un om în situaţia mea, cu buzunarele goale nu este în situaţia de a alege… Aşa că… primesc orice.

Birks Breen arătă înspre un bidiviu masiv şi nărăvaş cu pielea închisă poruncindu-i să-l strunească oleacă, dacă… e în stare.

— Ia caţără-ţi fundul pe crupa lui Bogus Brown şi apucă-l strâns de coamă, şi-o să te simţi băiete ca-n leagănul mamii tale, de când erai prunc. Numai vezi de-l călăreşte în perimetrul corralului (ţarcului), pentru cai.

— Nu de alta, dar, nu ne putem permite să pierdem timpul alergând armăsarul pe afară şi-apoi să umblăm, după şea şi căpăstru, pe un ştiu câţi kilometri pătraţi, rânji el.

De altfel cei mai mulţi angajatori ai fermelor răspândite în ţinuturile de păşunat din vest sunt cam aceeaşi. Nu acordă prea multe facilităţi începătorilor care trebuie să-şi croiască drum prin forţele lor proprii şi o doză bună de autoîncredere.

Birks Breen încălecă gardul ţarcului alături de ortacii săi pentru

a putea privi în voie spectacolul, dar nu înainte de a ordona lui Owen Quentin să închidă poarta care despărţea corralul mic pentru caii pur-sânge de marele corral care era plasat la vreo 30 de metri depărtare. Cei mai mulţi dintre aceşti cowboy angajaţi să mâne cirezile de vite erau croiţi după acelaşi calapod. Când este ales un aşa-zis ageamiu (greenhorn) să îmblânzească un armăsar pur sânge de obicei îl alegeau pe cel mai rău şi mai sălbatic dintre toţi, pentru a fi siguri că primesc un spectacol pe măsură. Birks Breen şi câţiva dintre ciracii şi admiratorii săi fără rezerve, capabili să-i lingă şi cizmele dacă le-ar fi cerut-o se cocoţaseră confortabil pe pârleaz pentru a „degusta spectacolul". Lunganul Breen îi ceru tânărului Owen Quentin să verifice din nou dacă portiţa care lega coralul mic de cel mare era închisă şi bine înţepenită. Owen era un tânăr înalt şi subţire de aproximativ 20 de ani, cu ochii albaştri-cenuşii şi părul de culoarea inului copt. Nu era nimic din ceea ce puteai cataloga slab începând de la croiala maxilarelor, a gurii bine conturate şi a ochilor săi cu o uitătură sinceră, băieţoasă. Acum însă Birks Breen îl trata ca pe un câine ciobănesc, dându-i cea mai scârboasă treabă cu putinţă. Şi asta în ciuda faptului că tânărul Owen era unul dintre fii patronului său Bătrânului Burt Quentin (Old Man Burt Quentin). Pentru firea sa răbdătoare sinonimă adesea cu obedienţa tânărul Owen Quentin trecea drept cel mai bun cowboy care era pe statele de plată la ranchul Mashed Q. Închizând poarta de legătură între cele două ţarcuri pentru animale, Owen, se căţără afară peste gardul ţarcului cel mic. Era ca şi cum el l-ar fi izolat pe Ike Roper singur, într-o capcană cu ucigaşul de cowboy Bogus Brown, pentru că dacă Birks Breen spunea adevărul, acest armăsar năzdrăvan ucisese deja vreo 2 cowboy, şi schilodise pe alţi câţiva. Pe viaţă! Pe crupa lui Bogus Brown, nu era prea greu să ajungi la început, şi lui Ike Roper îi reuşi pentru început să-l încalece. Ajuns sus, abia acum simţi cum întreaga masa aceea enormă de carne, muşchi şi oase începe să se încordeze, şi să se cabreze. În următoarea secundă încercă să se proptească cât mai solid în şea.

Aerul se umplu treptat de un nor galben de praf, din care răzbăteau doar nechezatul şi mugetul înfuriat al bidiviului. Corralul era construit anume pentru a rezista unor astfel de încleştări, om-animal. Calul nu putea face mai mult decât trei sărituri, după care ar fi nimerit drept în faţa stâlpilor de susţinere a corralului. Dar Bogus Brown nici nu se gândea să facă salturi liniare. Avea cam 7 ani şi

căpătase deja experienţă începând de la 2 ani când simţise şaua pentru prima dată în spinare. Bidiviul îşi execută toată gama sa de sărituri aproape pe loc, în mijlocul ţarcului, şi dacă ar fi fost întins un covor cu un diametru de 6 metri atunci copitele armăsarului nici măcar n-ar fi atins praful corralului. Ike Roper rezistă la cinci sărituri ale lui Bogus Brown, pentru că la a şasea pierdu concomitent şi şaua şi dârlogii înainte de-a fi aruncat la distanţă, făcând un considerabil arc de cerc, în praful ţarcului frământat de atâtea copite. Ateriză ameţit cum se cuvine, la picioarele unui stâlp de susţinere, şi pierzându-şi pălăria în momentul când se trezi zburând prin aer, claia sa de păr cânepiu se umplu de praf şi transpiraţie. Ridicându-se în picioare îşi scutură de praf hainele lovindu-le cu palmele după care, încă nesigur pe picioare se îndreptă înspre armăsar. Acesta încetase de-a se mai zvârcoli, stând parcă înţepenit pe picioare aspirând aerul cu putere prin nările sale, creând şuieratul specific al cabalinelor înfuriate, conservându-i în această pauză autoimpusă întreaga forţă, pusă la grea încercare. Ike riscă o privire în sus. Îi văzu pe cowboy-i hârsiţi în rele ai ranchului Mashed Q, cum se holbau ca nişte hultani înfometaţi, gata să-şi înşface prada. Faţa smeadă şi fină a lui Owen Quentin, se făcu acum parcă şi mai închisă la culoare din cauza temerii pentru soarta călăreţului azvârlit din şea. Dimpotrivă, pe faţa lui Birks Breen cu perii sălbatici, neraşi de zile bune, se lăţi un rânjet tâmp, dar nimeni nu rupse tăcerea.

Bogus Brown îi permise lui Ike să-l încalece pentru a doua oară. Mai mult chiar, îl lăsă să-şi potrivească piciorul drept în scara de la şea, după care spectacolul reîncepu în toată splendoarea lui. De data asta dură mai mult. Ike se menţinu pe crupa armăsarului în ciuda sforţărilor acestuia de a-şi arunca din şea călăreţul executând mişcări surprinzătoare în faţă şi pe flancuri. De data asta ajunseseră să se ciocnească de toţi stâlpii de susţinere ai coralului, încât spectatorii erau pregătiţi în orice moment să audă pârâitul oaselor calului sau călăreţului, sau amândurora deopotrivă.

În momentul următor zbură în aer şi şaua care ajunse în colbul ţarcului, şi asta înainte ca Ike s-o urmeze în praf pentru a doua oară. De data asta ateriză mai bine, pe ambele picioare. Se împletici cu toate astea şi atât de tare încât abia de reuşi să se apuce de unul dintre parii bine înfipţi ai ţarcului. Exact la timp pentru a se sustrage unei lovituri devastatoare de copită care dacă l-ar fi atins, l-ar fi făcut pe jumătate piftie.

Birks Breen care mesteca tutun, scuipă întreaga încărcătură în arenă ratându-i de puţin capul năclăit de sudoare şi praf a lui Ike.

— Haide încalecă gardul şi vino încoace, dacă mai eşti întreg, rânji Breen, adresându-se lui Roper. O să-l las pe Owen să mâne calul.

Nasul lui Ike Roper sângera din abundenţă, iar ţeasta îl durea să-i plesnească. Era pe jumătate orbit iar ochii îi erau injectaţi de sânge. Bogus Breen încetase să mai dea din copite, şi acum păşea la trap, condus de dârlogi, dar cu toate astea erau vizibile picăturile de sudoare care luceau pe pielea-i brună. Ochii săi mari păreau daţi peste cap până ce albul orbitelor ieşi la iveală, într-un rânjet ocular vicios.

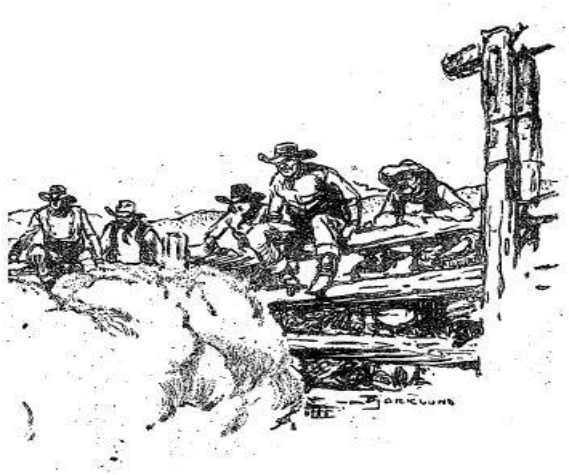

IKE Roper coborî din nou în corral. Părea ameţit iar transpiraţia îi cădea în şiroaie de pe faţa mânjită de praf şi sânge dar cu toate astea se îndreptă cu încăpăţânare înspre calul nărăvaş care-i dăduse atâta de furcă. Cu mâinile bâjbâind reuşi să potrivească scara şeii încă odată pe crupa armăsarului, dar n-o înţepeni prea bine. Şi iată-l din nou că se azvârle în şea. Îl prinse strâns de coamă pe Bogus, cu ambele mâini, concomitent înşurubându-se cât putu de bine în scările şeii. La urmă îşi înfipse pintenii în coastele bidiviului. Urmă un nechezat feroce, apoi un soi de muget înfundat. Şi acum urmă ultimul test care viza măiestria de îmblânzire a armăsarului. Copitele armăsarului duduiră frământând pământul, stârnind din nou nori de praf galben, în mijlocul căreia se zărea ca prin ceaţă armăsarul năzdrăvan. Şi acum se părea că Ike Roper se pregătea pentru prima dată să încalece bidiviul.

— Deschide poarta Owen! răcni din toţi bojocii, Birks Breen. Larg deschisă… Mişcă-te!

Lătră mai departe lunganul căţărat pe balustradă. Pentru o fracţiune de secundă Owen Quentin, ezită. Dar anii îndelungaţi de supuşenie necondiţionată îşi spuseră cuvântul. Marele Bogus Brown văzu corralul larg de cel puţin 30 de metri în faţa sa, spaţiu suficient unde să se desfăşoare. Fornăind ca un balaur pe nări zvârlind din copite, cabrându-se monstruos ca un şarpe boa, Bogus se năpusti prin poarta deschisă. Dar Ike Roper se menţinea acolo sus, ca prin minune, în ciuda sângelui care-i şiroia din nas, dintre dinţii încleştaţi şi până şi din urechi.

Cu ochii injectaţi la rândul său patrupedul era la capătul resurselor sale şi-şi epuizase întreaga gamă de şmecherii şi şiretlicuri. Cei ce priveau de pe margine au mai apucat să vadă un ultim salt al calului care-l proiectă cu capul de gardul corralului. După ce la un moment dat patru copite deodată se pomeniră în aer, Bogus se opri cu picioarele crăcănate, transpiraţia, prelingându-i-se pe coamă în timp ce tremura din tot corpul. Dar nici Ike Roper nu mai călărea pe crupa calului. Acesta-l aruncase într-un suprem efort afară din şea, şi acum zăcea nemişcat, ca şi mort, cu sângele picurându-i din nas, şi gură, în colbul galben al coralului.

— Arată de parc-ar fi mort, nu-i aşa? se întrebă ca pentru sine Birks Breen.

Nu se putu abţine de-a mai da o scuipătură măiastră în direcţia grămezii de carne chinuită de jos, dar aceasta nu dădu semn c-ar fi perceput-o. Niciunul dintre asistenţii lunganului nu reacţionară până în momentul când acesta începu să împartă ordine.

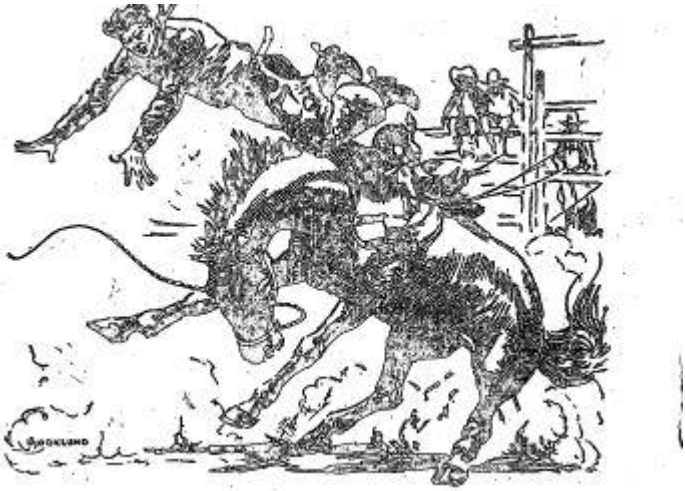

Capitolul II

BĂTRÂNUL BURT QUENTIN, călărea dinspre reşedinţa sa impunătoare durată din butuci de lemn solid, înspre corralul plasat pe o vale întinsă la vreo 100 de metri depărtare de celelalte clădiri ale ranchului. Deşi toată lumea îi spunea „Bătrânul", în realitate nu era chiar atât de bătrân, avea vreo 60 de ani, cel mult. Numai că părul său des ca şi mustaţa îi erau cu desăvârşire albe. Era de statură înaltă, osos,

cu pielea feţei întinsă pe care se săpaseră şanţuri adânci în colţul gurii şi a ochilor, şanţuri parcă trasate cu rigla care nu făceau decât să-i adâncească aerul acela de hotărâre şi încrâncenare amară care părea să-i definească întreaga viaţă. Avea nasul acvilin ca de uliu, de deasupra căruia te ţintuiau doi ochi de culoare cenuşiu-verzuie umbriţi de nişte sprâncene impunătoare, pe măsură.

Burt Quentin păstra un butoiaş plin cu whisky în dormitorul său. În fiecare dimineaţă îşi turna câte-o porţie respectabilă, într-un pahar modelat parcă numai pentru dânsul. Rareori îi ţinea cineva tovărăşie. Cu toate astea nu se îmbăta niciodată, sau cel puţin nu avea semnalmentele unui om ameţit. Unii spuneau despre el că-i cam ţicnit, şi că cruzimea şi manierele brutale ale personajului, posomoreala continuă, nu erau altceva decât semne indubitabile ale faptului că nu era cu „toţi piticii acasă". Pe moment îşi mâna bidiviul de-a lungul gardului corralului celui mic. Proptindu-se în scări el privea peste capul lui Birks Breen la silueta nemişcată, acoperită de praf a celui ce se chemase până atunci călăreţul şi dresorul armăsarului nărăvaş.

— E mort?

Vocea sa indiferentă, făcea pereche cu uitătura stearpă pe care o arunca de obicei, tuturor celor din jur.

— Aşa mi se pare, veni cuvântul la fel de impasibil de pe buzele lunganului şef de echipă, al ranchului Mashed Q, care iniţiase de fapt această reprezentaţie, mascaradă-spectacol.

— Cine-i ăsta?

— I se spune, sau îşi spunea, Ike Roper.

— Spune-i lui Owen să-i cerceteze buzunarele, apoi încalecă şi hai acasă.

Bătrânul Burt Quentin îşi trase roibul de dârlogi, apucând înspre coama dealului.

— Întoarce-l cu faţa în sus, Owen, îi strigă Birks Breen tânărului, întinzând unul din picioarele sale de cocostârc, pentru a se da jos de pe gard.

— Dacă-i mort, aruncă-l undeva în fân. Apoi poţi să-l duci pe Bogus Brown înapoi la herghelie. În regulă, oameni buni. Spectacolul s-a terminat. Mergeţi la treburile voastre. Owen se va ocupa singur de ce-a mai rămas.

Birks Breen îşi întoarse capul înspre un nou călăreţ care-şi făcuse apariţia. Faţa i se lăţi într-un rânjet, obraznic când privi la fata

care se apropia de corral pe murgul ei inofensiv. Dar pe faţa surorii lui Owen Quentin nu se oglindea deloc blândeţea caracteristică fetelor de vârsta ei. Se numea Géraldine, dar nimeni nu-i spunea aşa. Toţi i se adresau cu Gerry, şi ea însăşi semna cu numele propriu însuşit, de Gerry Quentin. Părul său creţ de culoarea lemnului nobil de mahagoni, roşu, îi ajungea până pe umeri. Avea ochi căprui sub sprâncenele bine conturate de un negru perfect. Era îmbrăcată în ţinută de cowboy, iar harnaşamentul calului îi era pe măsură, începând de la scările şeii până la dârlogi, şea şi tot echipamentul. Când îmbrăca însă straie femeieşti, arăta ca atare, iar într-o rochie adecvată de seară, tăia respiraţia oricărui bărbat care i se aţinea prin preajmă. Vocea sa purta amprenta unei durităţi îndulcite de circumstanţă, şi avea o uşoară tonalitate răguşită.

— Arată de parcă ai fi pus la cale o altă reprezentaţie de gladiatori, de circ roman Birks. Ia spune cine-i nenorocitul de data asta?

— Îi străinul care a poposit aici astă-seară. S-a angajat să-l călărească pe Bogus Brown. Numai că s-a petrecut exact pe dos. Bogus Brown l-a călărit pe el.

— Eşti al naibii, de tare, nu-i aşa Birks? Şi al naibii de mare, dar şi al naibii de laş… ce să spun. Să laşi pe alţii să facă ceea ce tu nu poţi face singur. Vezi că te-a chemat bătrânul. Nu-l lăsa să te aştepte.

Gerry Quentin îi dădu brânci murgului său până la extremitatea cea mai îndepărtată a coralului cel mare şi deschise poarta cu piciorul fără a se mai osteni să coboare din şea. Intră înăuntru, descălecă şi se aşeză pe genunchi ridicând capul lui Roper după care-i şterse sângele şi praful de pe faţa acestuia palidă ca lămâia.

— Ia nu mai sta acolo, de parcă ai fi gata să leşini, Owen.

Vocea sa căpătase rezonanţe aspre de data asta.

— Du-te şi adu o găleată de apă rece şi un prosop.

— E… e mort, Gerry?

— Nu încă.

— L-a călărit pe Bogus Breen.

— Asta văd şi eu. Du-te după apă, Owen. Şi o sticlă din băutura aia pe care o ascunzi tot timpul. Şi vezi nu-l mai lăsa pe Bogus Breen să-ţi stea în cale mânându-te încolo şi încoace.

O jumătate de oră mai târziu Ike Roper primi un duş de apă rece peste cap şi faţă şi simţi gustul unei duşte bune de whisky sec în gura-i hărtănită. Abia apoi, binevoi să deschidă ochii, clipind puţin după care schiţă un zâmbet slab.

— Pe toţi dracii, şopti el într-un soi de croncănit jalnic. Ce-mi văd ochii. O doamnă!

— Doamnă?

Gerry Quentin îşi îndepărtă de pe frunte o buclă rebelă de culoare roşu-închis.

— Eu nu sunt o doamnă, o lady, mister. Numele meu este Gerry Quentin.

Buzele sale roşii schiţară un zâmbet de răspuns la rândul ei.

— Géraldine Quentin?

— Dar cine ţi-a spus că există o Géraldine Quentin?

Încă zâmbea dar ochii ei îşi schimbară expresia. Acum se uita la el cu o privire atât de intensă încât în pupilele sale părea că se oglindesc toate întunecimile iadului.

— Poate că de vină a fost băutura aia tare pe care mi-aţi dat-o s-o înghit, lady. Nu vreau să mă îmbăt.

— Nici eu nu vreau să te îmbăt. Totuşi, ai nevoie de o înghiţitură, ia-o!

I-a ţinut aproape de dinţii încleştaţi aşa că trebuia să îngurgiteze lichidul sau să se înece. Ike îşi întoarse capul puţin astfel încât o parte din conţinutul sticlei se vărsă. Gerry îl şterse pe bărbie şi-l ajută să se ridice în capul oaselor. După asta Ike Roper se sprijini în mâini şi genunchi şi se ridică încet în picioare. Era dărâmat complet, ameţit şi cu o groază de julituri şi zgârieturi dar nu avea niciun os rupt. Reuşi chiar să zâmbească strâmb.

— Aşa păţeşti dacă vrei să faci pe viteazul, îngână el.

— Cine ţi-a spus că există o oarecare Géraldine Quentin, întrebă ea cu încăpăţânare.

Ike Roper şi clătină numai capul. Îl văzu pe Owen stând lângă sora lui, şi zâmbetul lui mai larg, se crispă o clipă.

Owen este blând şi ascultător şi-l manevrează ticăloşii cum vreau dar te asigur că poate să-şi ţină gura.

— Aşadar cine ţi-a vorbit de Géraldine Quentin?

— Owen, se pronunţă Ike Roper. M-am întâlnit cu el noaptea trecută. Acum aş vrea să ştiu dacă am trecut examenul sau nu?

— Păi nu ţi-a ajuns cât te-a pedepsit Birks Breen? întrebă fata.

Ike Roper îşi clătină încăpăţânat capul:

— Nu!

— Niciun om nu face o astfel de slujbă pentru 40 de dolari pe lună. Ori eşti un ranger detectiv în plin deghizament, ori eşti nebun de legat. Care din astea două variante este cea reală?

— Poate că sunt pur şi simplu încăpăţânat ca un catâr.

— Birks Breen, nu va crede asta, şi nici bătrânul Quentin. Poate nu ştii dar avem o echipă foarte dură aici, iar atât lui Birks cât şi lui Burt Quentin nu-i plac străinii.

— Şi ce s-ar întâmpla dac-aş da dovadă de laşitate şi-aş pleca acum?

— Numai dacă pleci imediat altfel eşti terminat, adăugă Gerry Quentin.

— O doamnă drăguţă ca dumneata n-ar trebui să facă astfel de ameninţări.

— Repet, pentru ca s-o ştii. Nu vezi nicio doamnă aici. O vezi doar pe Gerry Quentin. Ş-apoi ceea ce am spus, este mai mult decât o ameninţare, este un avertisment. Pleacă mister. Pune şaua pe calul dumitale şi dispari, până nu te vor ucide. Nu vreau să am mâinile pătate de sângele dumitale, Ike Roper.

— O să-ți aduc calul mister. Gerry are dreptate. Dacă nu pleci te vor ucide, fu de părere și blândul Owen Quentin.

Ike Roper se uită la ei. La fată și la fratele ei. Nimănui nu i-ar place să facă greșeala de-a o desconsidera pe această fată. Cât despre Owen Quentin, în ciuda caracterului său moale, Ike îl plăcea. Și i-ar fi plăcut și mai mult dacă ar încerca să iasă din carapacea mortală în care se găsea.

— O să-l îmblânzesc pe armăsarul ăla năzdrăvan, chiar dac-ar cădea cu nasul în praful corralului. Asta-mi va aduce angajarea mea în echipa de la Mashed Q, și deocamdată asta este tot ce-mi doresc. Indiferent de consecinţe.

Capitolul III

UN SECRET îl ţinea pe bătrânul Burt Quentin, captiv, aici în perimetrul ranchului său Mashed Q. Acest secret îl făcea un soi de prizonier în perimetrul graniţelor sale, astfel încât niciodată nu călărea în afara acestora, mai ales, singur. Întotdeauna era însoţit de către Birks Breen, când era forţat să se deplaseze ceva mai departe de ranchul său.

Înainte de căderea întunericului obloanele grele erau trase pe ferestre iar uşile toate încuiate. Dormitorul bătrânului, biroul şi locul său obişnuit de refugiu au fost toate izolate complet de celelalte încăperi ale ranchului care avea un singur cat. Pereţii erau toţi din lemn numai că dependinţele lui Burt Quentin, care erau folosite doar de el, erau separate de un perete din lemn tare gros de trei inci.

Înăuntru şi în exteriorul uşilor care permiteau accesul înspre încăperile izolate erau puse înăuntru şi în afară zăvoare grele. Colţul unde-şi ţinea armele era un mic arsenal în sine. Pe de altă parte practicase găuri în pereţi şi uşi deopotrivă ca să poată trage dacă cineva ar fi încercat să bată în pereţi sau uşă să intre fără permisiune. Fusese dintotdeauna un mister legat de numele lui Burt Quentin.

Coloniştii care trăiau de peste 20 de ani în această regiune a statului Montana îşi aduceau aminte cum sosise acesta în ţinut. Era vorba de două căruţe din acelea care se folosesc în preerie, trase de

către patru catâri vânjoşi. O femeie fragilă cu pielea albă ca ivărul şi o claie de păr de culoarea aramei, mâna una dintre căruţe, având alături de ea, trei copilaşi pe capră. Băiatul părea de vreo 6 anişori pe când surioara lui de 3 sau 4 ani, ţinea în braţe un prunc.

Această căruţă mergea în frunte, iar în spatele ei venea vehiculul cel mai impozant. Direcţia de mers părea să-i fie familiară tinerei femei care părea să fie pe jumătate de origine mexicană iar pe jumătate indiană. Aceasta, era cea de-a doua femeie care conducea şi ultima căruţă. Avea cam vreo 30 de ani, cu pielea aurie şi părul despicat chiar la mijloc într-o cărare, cu pletele-i împletite în cosiţe de-o parte şi de alta a capului ca nişte aripi.

Avea o mutră posomorâtă, mai cu seamă când ochii săi negri ca şi cărbunele se uitau înspre femeia albă alăturată de cei trei copilaşi. În clipele acelea buzele sale pline şi bine conturate se strângeau parcă într-un gest de furie reţinută.

Spre deosebire de suratele ei provenite din acelaşi melanj rasial, nu avea nicio vădită înclinaţie spre corpolenţă, ci era suplă, bine făcută şi aparent puternică. Un băiat de vreo 13 – 14 ani îl ajuta pe Burt Quentin să-şi mâne herghelia de cai neînşeuaţi, cam la o sută de capete cum se putea aprecia la prima vedere. Din când în când copilul se deplasa şi călărea însoţind cea de-a doua căruţă. Părul său negru bogat, era destul de încâlcit şi-ar fi necesitat o tunsoare iar în ochii săi se vedea o tentă de-un galben pal.

Bine proporţionat şi acesta, călărea bine şi-şi legase de-a curmezişul crupei calului o flintă iar la îndemână un pistol cu şase focuri. În momentul când acest băiat se apropia de căruţă ochii femeii mexican-indian se îndulceau iar pe buzele ei se schiţa un zâmbet. Băiatul la rândul său zâmbea după care alerga mândru din nou în urma hergheliei.

Dar niciun cuvânt nu era schimbat între această femeie, numită Tana şi fiul ei, care se numea Birks. Cam asta se ştia despre cum sosise lunganul acela cu nasul coroiat şi privirea scrutătoare de Burt Quentin, în Cottonwood, Montana. Acesta era pe cale să încărunţească încă de pe atunci, acum 20 de ani, şi-şi impusese o mască impenetrabilă precum şi-o uitătură absentă oricine ar fi privit în ochii aceia cenuşii-verzui, când întâlnea pe cineva. Un om total neprietenos care dăduse să se înţeleagă încă de la început că nu voia să aibă nimic de-a face cu vecinii săi, alţi fermieri. Mai departe că femeia albă era nevasta

sa, iar cei trei copii propriile sale progenituri.

Cea de-a doua femeie era doar dama de companie a soţiei sale. Numele său era Tana Breen, băiatul Birks, era al Tanei, iar tatăl băiatului era mort. Burt Quentin însuşi răspândise această informaţie şi totul se rezumase la asta. De altfel poseda destul de mulţi bani lichizi cu care să-i cumpere pe toţi ceilalţi fermieri din Cottonwood Valley.

— Stabileşte un preţ rezonabil pentru tot ce ai, obişnuia să spună acesta călărind singur cu banii îndesaţi în şea şi cu pistoalele în mână gata oricând să-şi protejeze avutul. Vinde acum şi vei fi plătit cinstit, spunea pe un ton calm, dar cu destule ameninţări potenţiale, după care pământul devenea liber pentru păşune sau a fi cultivat.

Aşa devenise Burt Quentin proprietarul de drept al Cottonwood Valley-ului. Fermierii se lăsară plătiţi pentru necazul de-a se muta şi a-şi căuta pământ şi lăcaş dincolo de orizonturi.

CIREZILE SOSISERĂ câteva săptămâni mai târziu exact la timp pentru a se obişnui cu ţinutul. A fost un drum lung făcut parţial pe calea ferată şi parţial mânate de cowboy mexicani, care au stat la baza ranchului Mashed Q. Era vorba de vite din rasa texană Longhoms (coarne lungi). Aceştia răspândiră vitele costelive de-a lungul lui malului râului, Cottonwood Creek (Creek – pârâu) îşi lăsară caii însoţitori la ferma lui Quentin, au fost plătiţi cu bani peşin, după care au plecat. Nu s-au mai întors şi n-au mai fost văzuţi, niciodată. Burt Quentin angajă o mare echipă de constructori care i-au ridicat casa din bârne de lemn solid, o casă de cărămidă, un hambar mare, grajdurile pentru animale şi cele două corrale.

Când totul a fost gata Quentin i-a plătit cu banii jos, astfel că înainte de sosirea iernii ferma acestuia era pregătită din toate punctele

de vedere pentru iarna lungă din Montana. Acum stăpânea întreaga vale Cottonwood Valley, şi dădu să se înţeleagă că străinii nu erau bineveniţi. Cu siguranţă Quentin nu se temea deloc atunci.

Călărea singur cu şaua plină cu aur şi teancuri de bancnote. Un om crud şi nemilos, aşa cum i se dusese buhul, care nu se despărţea deloc de cele două pistoale şi carabina legată strâns de şea. Nimeni nu s-a putut lăuda că l-ar fi auzit pe Burt Quentin râzând. De altfel în ochii omului se putea citi întotdeauna o ameninţare ascunsă ceea ce avea darul de a-i ţine pe ceilalţi la distanţă.

Poate ăsta a fost şi motivul că nu a fost nevoit niciodată să folosească arma. Burt Quentin a fost întotdeauna corect în ceea ce priveau afacerile pe care le făcea. A plătit întotdeauna preţul care i s-a cerut pe fermele vecinilor, cu bani peşin, şi le spusese că trebuie să elibereze proprietatea în 24 de ore.

Nu s-a obosit niciodată să le împărtăşească celor cu care făcea astfel de afaceri ce se va întâmpla dacă această cerinţă nu va fi îndeplinită, şi de altfel nimeni nu fusese curios s-o afle pe propria-i piele. Da, Burt Quentin era un om care nu era iubit de nimeni. Nu avea nici măcar un prieten, şi o anunţase public că nu aspira niciodată la asta. Tot ceea ce cerea era să fie lăsat în pace. Fusese lăsat în pace dar bărbaţii îl urau. Preferau să ocolească Cottonwood Valley. Burt Quentin îşi angajă unul câte unul, cowboy-i.

Aceştia apăruseră pur şi simplu, şi erau oameni aspri şi duri, şi posedau pistoale cu şase focuri. Când venea sezonul adunării vitelor se culcau cu carabinele pregătite la cap, sau în păturile în care se înveleau. Mânau împreună vitele în oraş, se îmbătau, răvăşeau oraşul pentru a se reîntoarce iarăşi la treburile lor. Niciunul nu era gură-bogată.

Se zvonise că Burt Quentin îşi recruta oamenii departe din sud de-a lungul lui Outlaw Trail, sau chiar Utah. Acestora li se ordonase să-şi facă treaba la noul ranch *Mashed Q* şi să-şi ţină gura. Nimeni nu ştia precis când şi cum a murit frumoasa şi delicata soţie cu părul roşu a lui Burt Quentin.

Se întâmplase cândva între toamna şi primăvara târzie când bântuiseră vânturile acelea calde numite *Chinook*. Iarba verde crescu înaltă şi pe mormântul ei. Asta se întâmpla atunci când Quentin se hotărâse să pună obloane grele şi zăvoare la uşile sale. Din momentul acela, Quentin ura şi mai mult străinii. Se temea de ceva, de aceea se

fereca Quentin între pereţii fortăreţei sale?

Nimeni nu putea ştii şi asta îl făcea şi mai periculos, mai ales că toţi erau unanimi în a recunoaşte că Burt Quentin nu era un laş. Tânăra femeie care se numea Tana le purtă de grijă copiilor rămaşi fără mamă, dar nu avea nimic din blândeţea şi duioşia unei mame adevărate.

Avea un bici împletit din piele crudă iar ochii săi străluceau iar buzele sale roşii schiţau un zâmbet straniu când era nevoită să facă uz de el. Băiatul cel mai în vârstă se numea Glen. Avea părul roşu, pistrui şi un temperament iute, şi în fine se dovedi a avea un caracter rebel.

Întotdeauna făcea vreo boroboaţă, suficientă pentru a pune în aplicare biciul Tanei. Micuţa Gerry era o altă rebelă, cu o purtare mai aleasă care-şi dedicase toată atenţia fratelui său mai mic, Owen.

— Glen poate să se apere şi singur, îi spunea adesea Gerry, Tanei. Pe mine mă poţi biciui după plac, Tana. Dar dacă te atingi de frăţiorul meu, îţi jur că te voi ucide, Tana. Nu uita niciodată vorbele mele.

Capitolul IV

ÎNTR-O ZI, Burt Quentin şi Tana au plecat călare în micul orăşel de cowboy, Cottonwood. S-au oprit în faţa clădirii judecătorului de pace şi au descălecat. Tana arăta de-a dreptul frumoasă în rochia sa de piele, şi bluza din piele de căprioară pe care o îmbrăcase. Ea şi Burt Quentin făceau o pereche elegantă. S-au adresat judecătorului şi i-au spus că doreau să se căsătorească. Omul legii ştia că Burt Quentin mai avea o soţie aşa că l-a făcut atent.

— A murit iarna trecută, mărturisi Quentin pe un astfel de ton încât nu mai îngăduia replică. Deci continuă să faci formalităţile de căsătorie, domnule judecător.

Burt Quentin şi proaspăta sa soţie au călărit afară din oraş aşa nederanjaţi cum sosiseră. Niciunul nu privi la dreapta sau la stânga pe când străbăteau călare strada largă şi prăfoasă dintre două rânduri de

clădiri, cele mai multe cârciumi (*saloons*).

— Nu te apropia de Cottonwood Valley, şi nu te apropia de ranchul *Mashed Q*, ăsta era sfatul cel mai bun pe care-l putea primi un străin sau vreun cowboy care căuta un loc de muncă.

Şi după 20 de ani această lege nescrisă mai avea valabilitate în această regiune a statului Montana. Nimeni din afară nu ştiau ce se petrece în interiorul ranchului *Mashed Q*. Dar Burt Quentin îşi avea propriile sale legi iar fiul său adoptiv, Birks Breen, i le aducea la îndeplinire. Acum cinci ani se zvonise că Glen Quentin murise, dar nimeni nu cunoştea împrejurările prin care acesta se săvârşise din viaţă.

Erau tot feluri de versiuni, şi o puteai alege pe aceea care-ţi convenea. Ceea ce rămase din toate a fost aceea că Birks Breen şi nu altcineva îl împuşcase şi-l ucisese pe Glen Quentin. Timp de 20 de ani contase doar legea aceasta, nescrisă: stai departe de *Mashed Q*, şi orice ţinea de acest domeniu. Dacă e să treci prin regiune, ocoleşte cât mai mult cu putinţă ranchul şi domeniile sale.

Ocoleşte întreaga vale, Cottonwood Valley. Dar iată că asta nu-l putuse opri pe străinul Ike Roper. Acesta sosise călare într-o seară în Cottonwood Valley şi se îndreptă direct înspre ranch sub ochii reci şi duşmănoşi ai întregului echipaj, cam o duzină de duri, ai ranchului *Mashed Q*.

Singura pereche de ochi care-l privise cu bunăvoinţă aparţineau unui tânăr slăbuţ, cu părul de culoarea nisipului, numit Owen Quentin. Numai că acesta era prea timid şi intimidat pentru a-i ura deschis bun-venit. Atunci ieşise clătinându-se pe picioroangele sale lungi dintr-un hambar de scânduri cu mâna pipăindu-şi cartuşiera din jurul brâului, Breen.

— Am de gând să asmut câinii ăştia, asupra lui, rânji Birks Breen.

Era vorba de haită de 15 – 20 de câini lupi aproape sălbăticiţi care aşteptau numai comanda de-a se năpusti asupra calului cu călăreţ cu tot, care îndrăznise această impietate, să apară nechemat în preajma ranchului. Haita de câini era suficient de mare şi urâtă să doboare un om din şea şi să-i facă de petrecanie. Ike Roper privise mai întâi câinii după care se uită în ochii cu tentă galbenă a acestui lungan, sălbăticit, aidoma potăilor sale.

— Aceştia sunt câinii lui Gerry, vorbi repede Owen. Şi ştii că nu

poţi să te atingi de unul, întrucât restul te-ar sfâşia în bucăţi. Vino aici Wolfer, aici copii!

Copoii dădură năvală înspre Owen, care-i mângâie între urechi şi pe căpăţânile pline de cicatrici rezultate în urma nenumăratelor bătălii fratricide purtate în trecut. Pielea întunecată feţei lui Birks Breen, căpătă o tentă stacojie.

— O porţie de otravă cred că o să primească haita asta drept mâncare, într-o zi.

Owen zâmbi, dar asta-l făcu pe Birks să scuipe dezgustat în ţărâna de alături după care se întoarse înspre străin:

— Cine dracu' eşti tu, *hombre*? Cum de-ai ajuns aici?

— Mă gândeam să-mi caut de lucru aici, sosi nevinovat răspunsul.

După asta veni răspunsul lui Birks că *Mashed Q*, era în formaţie completă şi nu mai era loc de angajare pentru nimeni. După asta privindu-şi oamenii care rânjeau satisfăcuţi mai adăugase că mai exista o şansă totuşi, dacă era capabil să ducă la îndeplinire o misiune specială. După care a urmat călărirea armăsarului. Acum acesta mai stătea la locul său cu transpiraţia prelingându-i-se pe coama lucioasă şi murdară.

Ike Roper se apropie de patruped şi-ncepu să-i vorbească pe o voce moale, abia auzită. În timp ce Owen şi Gerry, îl priveau, el începu să scarpine urechile mari ale acestuia lăsându-l să se plimbe în jurul lui puţin. Abia dup-aceea îl încălecă domol şi-l mână pe Bogus Brown încolo şi încoace. Călări încet de-a lungul corralului celui mare, după care încercă un galop uşor. După câteva momente îi pusese dârlogii.

— Nu m-ar mira dacă Bogus Brown ar deveni un cal mai blând decât aceia care însoţesc cirezile, spuse el.

— Deci n-ai de gând să renunţi? îl întrebă, Gerry.

Ike Roper clătină capul a negaţie. Gerry încălecă pe roibul său iar Owen pe al său, după care toţi trei coborâră împreună panta dealului.

* * *

Calul lui Birks Breen şi cel negru focos al bătrânului Burt Quentin, se găseau împreună în faţa clădirii principale a ranchului *Mashed Q*.

O uşă se deschise iar Birks Breen apăru în pragul uşii, cu o sticlă mare de whisky în mână, holbându-se la spectacolul pe care-l ofereau cei trei, coborând panta dealului. După care începu să strige pe-o voce răguşită, răstită, aşa cum s-ar fi adresat unui câine:

— Vino-ncoace Owen.

Faţa smeadă a lui Owen roşi. Gerry zâmbi înţepenită cu ochii învăluriţi ca înainte de izbucnirea unei furtuni.

— Mai bine mă duc, Gerry, spuse Owen trăgând de dârlogi.

— Atunci dă-i drumul, se pronunţă, ea pe un ton, parcă lipsit de viaţă.

— Haide şi tu, Gerry! rânji Birks Breen. Bătrânul vrea să-ţi vorbească şi ţie.

Fata îşi opri calul.

— Spune-i bătrânului că o să vorbesc cu el când o fiu în preajma lui, adăugă Gerry pe vocea sa, puţin răguşită. Şi nu-mi mai da' tu ordine, Birks, de parc-aş fi proprietatea ta.

După asta călări mai departe. Scările cailor lor se atinseră în treacăt, după care Gerry Quentin îi adresă lui Ike Roper un zâmbet strâmb. Ike rânji la rândul său.

— Nu prea-ţi pasă de lunganul ăla, nu-i aşa?

— Birks Breen este o corcitură blestemată, care nu mă sperie deloc, nici bătrânul. Cine te-a trimis aici, mister? Trebuie să ştiu. Poţi avea încredere în mine. Cine ţi-a spus de Géraldine?

Ochii albaştri strânşi pungă parcă a lui Ike, se uită la fată. Capul îi zvâcnea, şi-l durea ca şi la început. Whiskyul pe care-l înghiţise îi topise nodul care i se pusese în gât, aşa că-şi încercă norocul.

— A fost un om pe care l-am întâlnit în temniţă, unul cu părul alb şi ochii de culoare cenuşiu închis că ai dumitale. Tatăl dumitale te numea Géraldine. Nu se poate spune că tocmai el m-a trimis, dar ar fi al naibii de mândru să ştie că eu sunt aici.

Gerry Quentin îşi muşcă buza de jos, în timp ce ochii săi se înrourau. A fost nevoie să-şi înghită un nod mare care i se pusese în gât, înainte de-a putea vorbi, iar vocea ei se auzi într-o şoaptă răguşită.

— Vorbeşte-mi despre tatăl meu. Cum arată? Totul despre el. Bătrânul mi-a povestit că tata a murit, dar ştiam că minte. Nu mi-am pierdut însă speranţa. Mama a murit de inimă rea dar eu cred că a fost o crimă. Au folosit o armă să-l ucidă pe fratele meu, Glen, şi l-ar ucide şi pe Owen dacă ar avea curajul să li se împotrivească. Nu îndrăznesc

însă să mă omoare şi pe mine. Cum te cheamă?

— Roper. Ike Roper.

— Ascultă Ike. O să-ţi dăm un cal proaspăt şi odihnit. Călăreşte undeva unde ei nu te pot vedea şi auzi. Ceea ce Owen nu ştie, este că nu-l pot sili să facă nimic. Tot ceea ce-am vorbit rămâne strict între noi doi. Dacă vrei să rămâi îţi asumi un mare risc, şi şansele nu-ţi sunt favorabile. Dacă câştigăm vei putea pretinde o parte din *Mashed Q* pe care-o vei cere. Chiar totul, dacă mă susţii până la capăt.

— Tu decizi ce ai de făcut. Ne-am înţeles?

— M-am înţeles mai demult cu un om odată într-o temniţă din Texas, închis pe viaţă, şi care mi-a fost partener de celulă. Sunt de partea dumitale şi a fratelui mai mic. Dar nu murdări totul oferindu-mi plată.

Gerry se opri şi-i strânse mâna.

— Îmi pare rău, Ike sunt… sunt complet bulversată. N-am mai purtat o discuţie onestă şi nici nu am mai simţit ceva de la moartea mamei, şi de-acum cinci ani, de la înmormântarea fratelui meu, Glen. Dar acum mă încearcă lacrimile. Haide să călărim înspre dealurile din faţă.

Lângă hambare Gerry le vorbi câtorva cowboy care încărcau nişte nutreţ.

— Luaţi-o mai uşor băieţi. Birks şi bătrânul au cam sărit peste cal. Aveţi grijă de Owen. O să-i las câinii. Găsiţi-i un cal lui Ike Roper care să meargă fără hopuri cel puţin primele cinci mile. Armăsarul ăla este cam obosit, şi se pare că Ike l-a cam domolit.

Cowboy-i cărora li se adresase fata, nu-l mai priveau acum pe Roper cu ostilitate. Unul dintre ei îi aduse un armăsar dresat. Altul îi dădu de băut.

— Aceşti băieţi sunt de partea mea, dar nu te încrede în alţii, îl povăţui, Gerry.

— Birks va vrea să ştie unde ai plecat călare miss Gerry.

— Spune-i lui Birks că am fugit cu Ike Roper. Cu siguranţă, asta o să-i facă plăcere. Au zâmbit amândoi. Ike se simţea deja mai bine, poate că-i făcuse bine whiskyul. Dar în cea mai mare parte era că fusese încălzit de privirile fetei cu ochii de-un cenuşiu întunecat, şi care-i alinau astfel durerile şi junghiurile care-l mai încercau.

Gerry preluă conducerea şi trecu printre două morminte, după care opri calul pentru a face o pauză, în timp ce Ike îşi dădu jos *stetsonul*, prăfuit şi mototolit pe care-l purtase pe cap. Trandafirii sălbatici năpădiseră mormintele. Pe lemnul crucilor bătute de intemperii putu citi, pe una dintre ele: *mother* (mama) iar pe cealaltă Glen, şi atâta tot.

Doar aceste cuvinte fuseseră scrijelite pe lemn. Gerry murmură câteva rugăciuni, după care o porniră mai departe. O oră şi ceva mai târziu descălecară la umbra unui grup de pini într-o poieniţă plasată pe unul dintre dealuri. De acolo li se deschidea o perspectivă generoasă pe ambele părţi ale lui Cottonwood Valley. Era într-adevăr vorba de un paradis al cirezilor de vite.

— Este exact valea pe care tatăl dumitale mi-a descris-o atunci în celulă spuse Ike. Aşa arată acum, mai mult de 20 de ani de când mâna una dintre cirezile lui *Mashed Q* în valea Cottonwood. Se pare c-ar fi fost una din rudele bogatului Quentin din Texas. Da, aceasta era valea unde Jim Quentin voia să se stabilească şi să trăiască în pace cu soţia sa şi cei trei copilaşi. Legea însă l-a încătuşat şi l-a trimis în temniţă pentru tot restul zilelor sale pentru că ar fi împuşcat un căpitan de *rangeri* (grăniceri). De obicei pentru o astfel de faptă sentinţa este moartea prin spânzurare dar nu i s-a aplicat pedeapsa fiindcă a planat umbra unei îndoieli, că el ar fi comis fapta. Chiar dacă ulterior Jim Quentin s-a declarat vinovat, sentinţa n-a mai fost

schimbată.

Se aşezară amândoi pe iarba presărată cu ţepii pinilor. Ike Roper continuă să vorbească ca pentru sine:

— Căpitanul Jack Roper din poliţia de graniţă călare (Texas Rangers) a fost tatăl meu. A fost atacat pe când inspecta un gard ce delimita două proprietăţi. Eram un copil pe atunci, şi am asistat la procesul lui Jim Quentin, şi l-am auzit cum a pledat, vinovat. Unul dintre rangeri mi-a înşfăcat arma pe când voiam să-l ucid pe Jim Quentin, chiar pe când stătea în boxa acuzaţiilor. Jurasem să-l ucid pe omul care mi-a răpit tatăl. Şi încă mai este valabil deşi a trecut mai bine de 20 de ani de atunci.

— Deci pe tatăl meu, Jim Quentin… şopti ea apucându-i mâna pe când stăteau alături pe iarbă.

— Jim Quentin nu şi-a retractat niciodată mărturia benevolă depusă în faţa tribunalului dar nu este el omul care l-a ucis pe căpitanul de rangeri, Jack Roper.

Acum se distingea clar plânsul cu sughiţuri şi potopul de lacrimi care izvorau din ochii lui Gerry. El îi puse o mână pe după umeri şi-o ţinu strâns aşa până ce lacrimile i de secară.

— Am aranjat astfel încât să fiu închis în acelaşi penitenciar, şi să-l primesc pe Jim Quentin partener de celulă. Am izbutit să ne cunoaştem, unul pe altul înainte de-a se împlini anul. Am intrat cu ideea de a-l strânge de gât pe Jim Quentin de gât cu mâinile mele, dar după un an, am sfârşit prin a deveni prieteni. Abia de se putea zări o pereche de stele pe fereastra celulei noastre. Una mare şi strălucitoare iar alte trei mai mici. Jim Quentin le-a dat numele soţiei sale şi celor trei a copiilor săi. Obişnuia să stea acolo şi să le privească ore întregi, un omuleţ cu părul alb şi ochi de un căprui închis. Cu o voce moale şi blândă. N-am mai putut răbda. I-am spus cine sunt şi cu ce idee am intrat în temniţă. Acesta mi-a spus că ştia deja că sunt fiul lui Jack Roper, fiindcă îşi amintea că m-a văzut la proces.

— Dă-i drumul fiule şi ucide-mă, dacă asta ţi-e intenţia, mărturisi el că i-a spus partenerul lui de celulă.

— Dar nu mi-ai ucis tatăl, Ike.

— Nu!

Şi Ike Roper începu să zâmbească.

— Ştii Gerry mi-am dat seama că legea din Texas a făcut o greşeală. Au trimis pe cine nu trebuia în temniţă. Jim Quentin nu şi-a

retras niciodată pledoaria de vinovăţie, dar mi-am dat seama că nu el a fost cel care l-a pândit şi ucis în ambuscadă pe căpitanul Jack Roper. Este încă un condamnat dar este tot atât de nevinovat de crima aceea ca şi fratele dumitale Owen. Nu mă întreba de unde ştiu, pentru că nu ţi-aş putea răspunde; este ceea ce Jim Quentin a lăsat nespus pe timpul când a împărţit celula cu mine. Dacă vrei, am putut privi în străfundul inimii sale.

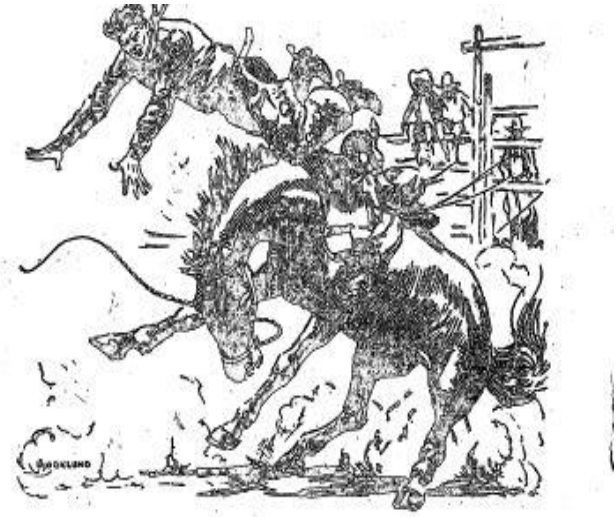

— Eşti un om bun Ike, spuse Gerry Quentin. Este o mare calitate să poţi privi şi recunoaşte caracterul oamenilor. Vocea sa era domoală şi întrucâtva, răguşită.

— Jim Quentin mi-a spus că a făcut o înţelegere cu vărul său, Burt. Burt a fost ultimul dintre marii proprietari ai bogatului ranch *Mashed Q Quentins*. El trebuia să se îngrijească de soţia lui şi de cei trei copilaşi pe timpul când Jim, era în închisoare.

— *De fapt fiule, lucrurile stau cam aşa: cei trei copii, ei vor fi moştenitorii ranchului* Mashed Q *şi a tuturor domeniilor aparţinătoare când vărul Burt o să moară. Legal sau ilegal am făcut acest târg cu Burt. Dar un om ca mine închis pe viaţă, are de ce fii îngrijorat. Sunt momente când înnebunesc numai gândindu-mă că acest văr al meu ar putea până la urmă să nu-şi ţină cuvântul, deşi ştie prea bine ce i s-ar întâmpla, dacă n-ar face-o.*

Ţigara lui Ike se termină, şi el îşi reaprinse chiştocul.

— Jim Quentin este un om de treabă, Gerry, dar ochii săi căpătară o culoare înspăimântătoare când a spus că… Am dat mâna cu Jim şi i-am spus că merg în Montana. I-am spus că o să mă interesez de soţie şi copii şi o să-i trimit vorbă, cum se simt. Deci s-o lăsăm în acest stadiu Gerry. Sunt aici şi am o groază de lucruri de făcut. Dacă mi se întâmplă ceva ia trenul de Texas, şi vizitează-l pe bătrânul dumitale tată înainte ca acesta să moară. Dacă până atunci bătrânul Burt Quentin moare, atunci transmite autorităţilor închisorii să-i dea drumul lui Jim, ia şi pistolul meu cu şase gloanţe. Acesta îţi va deschide porţile temniţei pentru că pistolul a aparţinut căpitanului Jack Roper din brigada Texas Rangers.

— Şi a fost încărcat de către căpitanul Ike Roper, zâmbi Gerry Quentin.

— Până la refuz, îi întoarse zâmbetul Ike Roper.

Ike era un pic confuz în ceea ce-l privea pe Birks Breen.

— Se pare că are o influenţă considerabilă asupra lui Burt Quentin. Cum e posibil aşa ceva Gerry?

— Birks este fiul lui Burt. Tana fusese căsătorită cu Burt Quentin înaintea perioadei în care el a vândut totul în Texas, pentru a se muta în Montana, pentru a scăpa de războiul dintre fermieri, după cum afirmă el. Acum însă interpretez altfel. Pentru a scăpa de braţul lung al organizaţiei Texas Rangers. Burt a ţinut secret mariajul său cu Tana. Mama lui Tana era pe jumătate mexicană şi pe jumătate o indiană yaqui. Tatăl ei fusese un renegat, numit Sam Breen. Sam Breen după cum se ştie a fost ucis de către căpitanul de rangeri Jack Roper. Pe de altă parte lui Burt i-a fost ruşine să lase să se creadă că a fost căsătorit cu fiica lui Breen.

Ike Roper dădu numai din cap.

— Jim Quentin nu ştia nimic despre asta. Pe de altă parte nu ştia că Burt avea deja o soţie şi un fiu. El îşi imagina că soţia lui şi copii vor fi moştenitorii siguri, moştenitori ai ranchului *Mashed Q*. Acum văd totul mai clar. Burt Quentin trebuie să fi fost foarte îndrăgostit de Tana, dacă a fost capabil să se însoare cu fata unui cunoscut hoţ de vite, ucis în „exerciţiul funcţiunii" la rândul său. *Mashed Q Quentin* a fost o fermă mare, bogată şi prestigioasă.

— Tana Breen, chiar dacă nu era de familie bună avea mândria ei. Şi odată ce Burt Quentin s-a îndrăgostit de el, l-a dus de nas precum se duce un taur care are o verigă în nas. Tana nu era numai frumoasă,

era deşteaptă şi vicleană, deopotrivă. Şi-a jucat cărţile ca un maestru profesionist. Am urât-o până în ziua în care a murit. Mi-a ucis mama cu cruzimea ei. M-a biciuit pe mine şi pe Glen. Încă mai port şi acum cicatricile biciului ei din piele crudă. Avea temperamentul unei pume, iar limba tot atât de tăioasă ca şi biciul ei blestemat. Tana Breen a fost aceea care l-a ucis pe căpitanul Jack Roper chiar dacă n-a făcut-o cu mâna ei. Tot ea l-a convins pe Burt să facă un testament în favoarea fiului ei Birks Breen Quentin. Fratele meu şi cu mine am reuşit să auzim totul. Fiecare cuvânt. A fost în ziua următoare a înmormântării mamei noastre. A fost un coşmar pentru noi copiii. Glen era totuşi suficient de mare ca să-şi dea seama şi să mă facă pe mine să-mi ţin gura. Când am crescut mai mare mi-a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce a spus Tana respectiv Burt Quentin. Am păstrat totul pentru noi. Ceea ce nu am ştiut la vremea aceea a fost că tatăl nostru mai era în viaţă. Burt Quentin ne-a spus de atâtea ori că tatăl nostru era mort, şi că murise în temniţă ca un condamnat oarecare. A făcut-o pe mama noastră să creadă şi ea acest lucru. Durerea şi inima rea au ucis-o. În ziua când Glen a împlinit 21 de ani mă luă cu el pentru a intra în biroul de lucru al bătrânului Burt Quentin. Glen i-a mărturisit acestuia tot ceea ce ştiam. I-a propus lui Quentin să ne plătească o sumă de bani pentru a pleca toţi trei, el, Glen, cu mine şi Owen de la fermă şi a ne stabili undeva cât mai departe. Glen avea un curaj nebun, vecin cu iresponsabilitatea. El ceru ceea ce credea a fi dreptul nostru, adică o jumătate din valoarea ranchului şi-a domeniilor sale, adică 25.000 de dolari. O groază de bani. Foarte mulţi bani. Interesant a fost că bătrânul Burt Quentin a fost de acord cu asta. De altfel era beat în noaptea aceea, a doua zi după moartea mamei. Dragostea lui pentru Tana se preschimbase demult în ură. Ceru o săptămână pentru a aduna banii şi a-i vărsa într-un cont numai al nostru. Descuie după aceea uşa şi ne lăsă să plecăm. Era întuneric beznă afară, luna nu răsărise şi de-abia sticleau câteva stele în dosul perdelei de nori. M-am înapoiat în camera mea unde-l lăsasem să doarmă în patul meu pe micul Owen. El şi Glen împărţeau aceeaşi cameră. Glen merse până la şură să inspecteze ceva. Tocmai îl trezisem pe micul Owen când s-au auzit împuşcăturile. Am dat să fug afară dar lui Owen i se făcuse brusc frică dar şi eu mă temeam pentru el. Bănuiam că l-au ucis pe Glen, şi credeam că vor veni să-i facă felul şi lui Owen. Ştiam că Birks şi Tana ascultaseră afară după uşă despre înţelegerea pe care o avuseserăm cu

Burt, şi că acesta se învoise să-i plătească, banii pretinşi. Birks a fost acela care l-a ucis pe Glen. Ştiam prea bine lucrul ăsta deşi nu s-ar fi găsit niciun martor care să afirme asta. Cowboy-i tocmai ieşeau din dormitorul lor. Ei l-au găsit pe Glen cu 6 gloanţe în el. Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Mi-am ţinut gura, dar nu l-am pierdut din ochi pe Owen. I-am făcut cunoscut lui Burt că orice i s-ar fi întâmplat lui Owen sau mie vor plăti cu spânzurarea el şi Birks pentru asta. Aveam câţiva câini pe care i-am dresat să aibă grijă de mine şi de Owen. I-am învăţat să-i urască pe Birks şi Tana. Am avertizat-o pe Tana să nu-şi mai folosească niciodată biciul din piele crudă pe mine sau Owen. Deşi n-o făcea niciodată când eram în preajma lui Owen, copilul avea numeroase cicatrici care dovedeau că acest lucru se întâmpla frecvent când eu nu eram prin preajmă. Owen era prea terifiat ca să admită realitatea, dar spinarea lui spunea adevărul. Era începutul adunării vitelor, câteva săptămâni după ce Glen fusese ucis. Echipa de cowboy îşi făcuse tabăra cam la 10 mile în josul văii. Owen avea grijă de cai iar Birks era şeful. Burt venise şi el. Eu ajutam la strânsul vitelor pe când Tana rămăsese acasă la ranch. Birks l-a trimis pe Owen acasă să aducă registrul unde ţinea evidenţa brandurilor de vite, pe care el şi Burt îl uitaseră. În zorii zilei când Owen încă nu-şi făcuse apariţia, am început să mă îngrijorez. La fel era şi Burt numai Birks rânjea de parcă ar fi ştiut de-o glumă pe care noi n-o cunoşteam; ne însoţi şi el în momentul în care am pornit înspre ranch însoţit de Burt. Gluma pe care Birks o ascunsese de noi era oribilă. L-am găsit pe Owen legat de unul din parii corralului. Cămaşa o avea ruptă şi spinarea îi era acoperită cu sânge închegat. Arăta de parcă ar fi fost tăiat în fâşii cu un cuţit bont. Îşi pierduse cunoştinţa. Pe Tana am găsit-o moartă în praful şi mizeria din curtea coralului. Mai ţinea încă în mână faimosul ei bici din piele crudă. Acum nu mai era frumoasă. Beregata îi era tăiată şi sângele-i acoperise hainele. Câinii îl păzeau pe Owen. A trebuit să-i domolesc. Tana îi ademenise în magazie dar aceştia au ros uşa şi şi-au croit drum afară. Birks parcă înnebunise. Nu era vorba de durere. Nu-şi iubea mama cu o adevărată afecţiune. Era o pereche alcătuită dintr-o puma şi un mic pui de leu. Depindea de el pentru a-l struni pe bătrân. Ea avea o minte vicleană dar sclipitoare, pe când el era o brută cu multă forţă, dar fără inimă. M-am uitat la Birks şi mi-am dat seama că era speriat. Teama se insinuase în ochii lui gălbui, ca de fiară. Le-am spus-o Ike. Tana a primit ceea ce a căutat. Dacă se

vor atinge de câinii care-mi protejau fratele voi avea grijă să fie spânzurat pentru uciderea lui Glen Quentin. Iar dacă Burt Quentin o să-i ţină partea lui Birks Breen atunci voi trimite după Texas Rangers. Asta i-a oprit, Ike. Eu n-am trimis după Texas Rangers, dar căpitanul Ike Roper de la Texas Rangers a apărut de la sine. Iată ăsta e sfârşitul poveştii mele Ike. Acum toate speranţele mi le pun în tine.

Ike Roper îşi scuipă din gură mucul de ţigară care-i mai rămase. Stăteau unul lângă celălalt. Iar braţul lui Ike îi înconjurau umerii delicaţi ai lui Gerry.

Când acesta îşi intensifică strânsoarea ea se uită dintr-o parte la el după care el îşi aplecă capul şi o sărută. Se părea că e cel mai natural lucru din lume şi ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi buzele li se împreunară pentru a doua oară.

Şi după multă vreme observară un călăreţ singuratic care se părea că doreşte să urce culmea. El venea din direcţia ranchului şi era înconjurat de o mulţime de dulăi care i-o luaseră cu puţin înainte.

— Este Owen, spuse Gerry. Numai el ştia că sunt aici când voiam să fiu singură. N-ar veni dacă n-ar fi ceva în neregulă.

Ike Roper se sculă în picioare şi o ajută şi pe Gerry să se ridice. El o privi cu gravitate înainte de-a spune:

— Am impresia că spectacolul va începe chiar şi fără să-l fi provocat noi.

Capitolul V

OWEN QUENTIN arăta de parcă nu l-ar fi văzut pe Ike şi ar fi vrut să-şi continue goana, dacă Gerry nu i-ar fi atras atenţia printr-un fluierat. Îşi vârî ca un băiat degetul în gură chemându-şi câinii care veniră în goană. Gerry se avântă în şea şi-i făcu semn cu pălăria. Parcă fără să-şi dea seama Owen îşi schimbă cursul goanei şi se îndreptă, luându-se după câini.

Gerry şi Ike o porniră pe vale în jos, pentru a-l întâmpina. Faţa lui Owen era tumefiată şi plină de zgârieturi cu hainele rupte, murdare şi pline de sânge. Ruşinea şi umilinţa i se oglindeau în atitudine, şi pe faţă, ceea ce îl făcu pe Ike Roper să se simtă profund inconfortabil.

— De ce nu m-aţi lăsat să plec?

Vocea lui Owen suna mai amară decât a fetei.

— Ştiam că eşti pe undeva pe-aici, când am auzit fluierătura cu care ai ademenit câinii. Uite ce mi-a făcut Birks. M-a aruncat în noroi, după care a râs de mine. Mi-a pus un pistol în mână după care mi-a spus că pot să apăs pe trăgaci. Şi dacă n-o făceam nu eram decât un maimuţoi laş care o să schelălăi, fugind cu coada între picioare. Ia uitaţi-vă la mine, şi lăsaţi-mă naibii să plec de-aici.

— Unde? îl întrebă Ike.

— Unde? La dracu', oriunde, în iad dacă-i nevoie.

— În cazul ăsta ai fi dispus de suficientă vreme ca s-o faci până acuma. Dar ce l-a determinat pe Birks să sară asupra ta Owen?

— Voia să ştie ce aţi discutat, voi acolo în corral. Ce ai spus dumneata ce a răspuns sora mea, şi dacă nu cumva eşti un ranger.

— Şi care a fost răspunsul pe care li l-ai oferit lui Burt Quentin şi lui Breen?

— Niciun răspuns, nu le-am spus nimic.

— Dumneata ştii că nu eşti un prostovan Owen, continuă, Roper. Ca şi Gerry ai bănuit destul de repede cine sunt. Amândoi aţi bănuit cumva că tatăl vostru Jim Quentin nu este mort şi că va trimite un om aici. Puteai să le spui tuturor celor care erau alături de Birks măcar atât şi nu te-ar fi călcat în picioare.

Ochii de-un albastru cenuşiu ai lui Owen, străluciră de indignare.

— Cum să-i spun acestui maimuţoi corcit aşa ceva? Pe dracu'. Nu. Faptul c-am primit o scărmăneală n-a însemnat nimic în raport cu cele ce-mi făcea biciul din piele crudă al Tanei. Este destul de rău că se crede despre mine că sunt un laş blestemat, un fel de mămăligă în

mâinile lor. Şi acest lucru doare suficient de mult, mai tare decât bruftuluiala asta, şi va durea cât timp sunt viu. Şi acum mister, nu mai sta în drumul meu, lasă-mă să plec.

— Dacă vrei s-o apuci pe calea asta nimeni nu-ţi va sta împotrivă, Owen. Eu te sfătuiesc însă să te întorci la ranch şi nu oricum ci cu arma în mână.

Owen Quentin, înţepeni în şaua lui, şi pentru câteva momente lungi el se uită la Ike Roper de parcă ar fi privit la cineva pe care nu l-a văzut până acum, în viaţa lui. Când texanul se uită la el, un zâmbet tâmp i se întipări pe faţă.

— Birks m-ar ucide, vocea lui Owen spusese vorbele astea oarecum fără vlagă.

— Şi acesta este un fel de a muri, partenere. Şi nici măcar nu durează mult. Şi dacă n-o faci vei trăi un milion de ani cu această vină care-ţi macină conştiinţa.

Owen îşi trecu limba peste buzele zdrobite. El se uită la Roper lăsând ceva din încrederea de sine a texanului să i se strecoare în crez. Şi Ike aproape nevenindu-i să creadă văzu cum moliciunea şi neîncrederea aceea se topeşte văzând cu ochii iar în ochii săi cenuşii-albaştri începură să scapere luminiţe, pe care nu le mai zărise niciodată până atunci. Faţa plină de noroi şi murdărie a lui Owen Quentin se crispă într-un rânjet nesigur.

— O să mă ocup de Birks.

Şi o spuse cu seninătatea omului pentru care nu mai există niciun fel de îndoială. Au plecat toţi trei la vale. Când au ajuns la pârâu au făcut o haltă. În timp ce Owen se spăla pe faţă, Gerry încercă să-i împace pe câini cu Ike Roper şi să şi-i facă prieteni.

S-au aşezat pe malul râului iar Gerry i-a spus lui Ike să o cuprindă cu braţele şi să o ţină strâns. Câinii s-au apropiat şi suspiciunea lor s-a transformat în curiozitate, după care au început să-i miroase hainele.

El nu făcu nicio mişcare să-l atingă pe vreunul dintre ei. Se mărgini să zâmbească mărturisind că ştie acum cum se simţise profetul Daniel când fusese aruncat în cuşca leilor. Gerry zâmbi la rândul ei. Şi se păru că ăsta a fost cheia succesului.

Cel mai mare câine din haită, unul brăzdat de cicatricile pe care le căpătase pentru a se afirma ca liderul haitei se apropie de Ike îşi vârî nasul rece în urechea lui şi cu limba-i umedă începu să-l lingă la

rădăcina părului. Mâna lui Ike alunecă mângâindu-i căpăţâna şi acesta dădu din coadă mulţumit. Întreaga haită se apropie de Ike şi Gerry după care urmă o suită de tumbe şi jocuri.

Câinii continuară joaca suficient de mult încât să facă câteva găuri în cămaşa şi pantalonii lui Roper dar pe urmă deveniseră prieteni pe viaţă.

— Birks avea o găleată cu mâncare otrăvită dar am scăpat de ea aruncând-o în foc. După asta mi-am încasat-o din nou, se pronunţă, Owen.

Acesta nu mai mergea aplecat şi supus, îşi îndreptase statura ci părea mai degrabă dornic să ajungă cât mai repede la ranch. Avea ascunsă undeva în şea o sticlă umplută pe jumătate cu whiskyul lui Burt. Fără să spună nimic o scoase şi o aruncă de o stâncă, sfărâmând-o în bucăţi în zeci de bucăţi. Ike şi Gerry pricepură mesajul. Owen nu mai avea nevoie de băutură care să-i insufle curaj.

— Nu văd niciun motiv de ce nu l-ai putea ucide pe Birks înainte ca acesta să apuce să tragă pistolul, îl sfătui Ike pe un ton cât se poate de calm. Cred că ai mâna sigură şi eşti destul de rapid. Nu vei putea rata, Owen. Nu acum, când începi să te simţi, aşa cum ar trebui. Pe de altă parte, Birks va fi beat ca de obicei. Băutura încetineşte reflexele unui om. Este mare şi musculos dar pun pariu că niciodată n-a susţinut vreo luptă cinstită cu armele de foc. Oameni de teapa lui aşteaptă să te poată doborî din spate. Birks va fi cel surprins de data asta. Te-a bruftuluit de atâtea ori şi nimeni nu-i poate scoate din cap ideea c-o poate face şi de data asta. În acea frântură de secundă când va crede că te-a învins şi de data asta, va fi prea târziu pentru el. Îl vei ucide cum ucizi un sconcs care împute totul în jurul lui. Dacă va trebui să foloseşti pentru asta mai mult decât un glonte să ştii că nu-ţi va face cinste.

Ike îi zâmbi lui Owen strengăreşte.

— Ei, cum stai cu pulsul, partenere? îl întrebă el.

— Păi sunt cam emoţionat. Dar mai mult în interior, dacă ştii ce vreau să spun.

— Sigur că ştiu, dar asta te va face mai rapid când va trebui să acţionezi. Cel mai curajos om din lume nu simte altceva. Nu e frică, pentru că nu eşti un laş. Gerry s-a purtat prea mult de parcă ar fi vrut să te protejeze cu mijloacele sale specifice, să te ia sub şorţul ei. E cazul să nu mai depinzi de asta.

Gerry nu avea nevoie să-i mărturisească lui Ike cât de

recunoscătoare era pentru că-i insufla încredere fratelui ei mai tânăr, eliberându-l de povara sentimentului de vinovăţie şi silă, în raport cu aşa-zisa lui laşitate.

— Birks l-a omorât pe fratele nostru Owen. L-a împuşcat pe Glen. Aminteşte-ţi asta când vei scoate arma.

Ike continua să prezerve sentimentul că nu era decât o treabă obişnuită care se cerea făcută şi asta cu cât mai repede cu atât mai bine. Câinii o porniseră în goană după un coiot iar ei trei porniră de-asemenea într-o cursă-întrecere, călare. Când au ajuns, câteva secunde mai târziu, câinii, care porniseră în urmărirea coiotului, nu mai rămăsese mare lucru din acesta. Ike dădu din cap cu satisfacţie când văzu cum revine culoarea în obrajii maltrataţi ai lui Owen.

Vânătoarea asupra coiotului şi-a făcut efectul susţrăgându-i mintea de la misiunea îngrozitoare care-i sta în faţă. Ajunseseră deja cam la o milă depărtare de ranch, dar restul drumului l-au parcurs în tăcere. Era o după-amiază fierbinte şi soarele ardea strălucitor pe o boltă neumbrită de vreun nor, fie el şi rătăcit.

Cowboy-i arătau de parcă ar fi fost cu toţii preocupaţi, de muncile curente, la magaziile de cereale sau la fierăria ranchului.

Pe jumătatea de duzină care-i erau credincioşi lui Gerry o întâlni lângă hambarele cu cereale.

— De acum încolo băieţi veţi primi ordine numai de la Ike Roper, care a sosit să-l ucidă pe Birks Breen, le aduse la cunoştinţă, Gerry.

— Era şi timpul, rânji o matahală de cowboy, cu o privire hotărâtă.

— Vânătoare bună atunci. Care-s ordinele, Roper? întrebă un altul care părea să fie şeful.

— Adună-ţi oamenii. Eu şi Owen mergem în clădirea principală. Miss Gerry va sta aici la hambare cu câinii săi. Când auziţi primele împuşcături veniţi încoace, şi nu vă sfiiţi. Cam asta-i tot. Să mergem, partenere.

— Mult noroc. Pe faţa arsă de soare a lui Gerry se oglindi un zâmbet timid. O să vă pregătesc o friptură diseară din pui de preerie.

Îşi chemă câinii în magazie iar cei şase cowboy porniră la treburile lor cu o nepăsare simulată care nu putea prosti pe nimeni. Ike Roper şi Owen Quentin se îndreptară călare înspre clădirea principală a ranchului, pe o cărăruie îngrijită. Când au ajuns la scări au

descălecat şi şi-au priponit caii de balustrada înaltă.

Capitolul VI

SE PĂREA că o tăcere de moarte se pogorâse peste valea aceea însorită, în această după-amiază. Pintenii cizmelor lor parcă zăngăneau prea strident în timp ce se apropiau de uşa blindată a bătrânului Burt Quentin. Era de fapt tăcerea de dinaintea furtunii pentru că Ike Roper o ştia şi Owen de asemenea că această tăcere în curând avea să fie umplută de zgomotul împuşcăturilor.

A fost o foaie de parcurs, lungă şi nebunesc de îndrăzneaţă ca să ajungă până aici. Ştiau că sunt urmăriţi şi că exista o sentinţă de moarte pentru ei, de crimă cu sânge rece în inimile lui Burt Quentin şi Birks Breen. Se expuneau ca ţinte dar texanul conta pe pasul lor rapid şi hotărât pentru a evita plumbii ucigaşi.

Acesta era momentul pe care-l aşteptase cu teamă de mai mult de 20 de ani. Din momentul în care o sentinţă judecătorească îl trimisese la închisoare pe viaţă pe vărul său, Jim Quentin care nu fusese vinovat cu nimic. Douăzeci de ani de teamă.

Braţul lung al brigăzii de Texas Rangers se întindea astfel peste întreaga uniune a statelor americane de la graniţa cu Mexicul şi până la

linia de demarcaţie cu Canada. Iată că legea îl găsise şi pe Burt Quentin. Pentru că Burt Quentin stătuse ascuns în desiş şi-l ucisese pe căpitanul Jack Roper al brigăzii texane.

— Ucide-l pe *rangerul* care mi-a ucis tatăl, sau te voi părăsi. Până nu faci treaba asta să stai departe de mine. Asta este înţelegerea pe care o am cu tine, Burt Quentin. Poţi să alegi. Primeşte-o sau n-o primi.

Iată cauza pentru care Burt Quentin l-a ucis pe căpitanul de rangeri. Înainte de-a face asta şi-a pregătit terenul pentru a rămâne în viaţă şi a sta departe de penitenciar. A stat de vorbă cu vărul său Jim Quentin care era cel mai sărac dintre Quentini.

— Prima şi-a doua ipotecă şi chiar cea de-a treia am păstrat-o şi-am tot amânat-o cât am putut. Eşti cam leneş în ceea ce priveşte plata datoriilor. Sigur, sângele este mai gros decât apa, dar afacerile sunt afaceri. Îţi mai dau o săptămână să-ţi plăteşti datoriile.

— Ştii al naibii de bine, Burt, că nu le pot plăti într-o săptămână, nici măcar într-un an. Poţi să mă baţi şi să mă biciuieşti dacă vrei, vere Burt. Dar am o nevastă şi trei copilaşi. N-ai putea să le faci lor aşa ceva dacă eşti om, vere.

În acea noapte Burt Quentin îl împuşcă pe Jack Roper. După aceea călări până la micul ranch a lui Jim şi-şi sculă vărul din pat.

— Vezi că este un *hombre* care zace acolo la gardul păşunii tale vere Jim. Arată de parc-ar fi mort.

După asta Burt Quentin porni mai departe, călare. Nişte rangeri apărură chiar pe când Jim Quentin scăpăra un chibrit ca să vadă despre ce om mort era vorba. A fost luat şi dus în temniţă cu acuzaţia de a-l fi ucis pe căpitanul Jack Roper. Au descoperit şi câteva vite însemnate cu fierul roşu de-o manieră grosolană, cu însemnul *J* pe el, ca şi cum ar fi fost furate de curând.

* * *

Vărul Burt a venit să-l viziteze pe vărul său Jim.

— Mai bine recunoaşte fapta vere Jim. Este cel mai bun lucru pe care-l poţi face. O să mă îngrijesc de nevasta ta şi de copii. Pot face însă şi mai mult. O să fac un testament prin care le las averea, ranchul *Mashed Q* şi domeniile sale după moartea mea. Vei face ce e mai bine pentru soţie şi copii. Îţi jur că voi avea grijă de ei ca şi cum ar fi ai mei.

Îţi dau cuvântul de onoare pentru asta. *Mashed Q* va fi a lor, şi asta ca răsplată pentru faptul că vei ispăşi atâţia ani în temniţă. Valorează un milion de dolari, mai mult decât ai putea tu face pentru ei cu o sută din fermele astea nenorocite de crescut găini, şi înecate în datorii.

— Tu l-ai ucis pe Jack Roper, vere Burt.

— Dar tu vei face temniţă pentru asta, vere Jim. Dovezi circumstanţiale. Mai bine fă înţelegerea asta cu mine. Preţul este *Mashed Q* care va reveni în întregime copiilor tăi.

Aşa se face că legea a fost servită în momentul când Jim Quentin a pledat vinovat pentru moartea căpitanului de rangeri, Jack Roper. Jim Quentin şi-a ţinut cuvântul. Dar fiul căpitanului ucis, Ike Roper nu era mulţumit. Mai mult de atât, Burt Quentin nu şi-a ţinut cuvântul de onoare.

Iată de ce se temea bătrânul Burt Quentin (Old Man Burt Quentin) timp de 20 de ani. Acesta aştepta cu un pistol cu şase focuri în mână iar în ochii săi sclipiră luminiţe care-i luminau într-un mod straniu, faţa sa cenuşie şi slabă, ca o mască mortuară. Se sprijinea de peretele din spate ale încăperii unde locuia şi pe care o numise „vizuina" lui.

Birks la rândul lui avea şi el o armă cu şase focuri în mână iar pe faţa cu buzele subţiri şi strânse i se lăţi un rânjet diabolic iar în ochii săi galbeni pâlpâiră luminiţe ucigaşe. Acesta propti gura ţevii armei sale prin gaura practicată în uşa ferecată. Ike Roper bătu la uşă cu patul armei. Vocea sa emana un calm mortal.

— Căpitanul Ike Roper, fiul căpitanului Jack Roper din brigada Texas Rangers. Deschide uşa Burt Quentin şi luptă ca un texan.

— Lasă-i să intre Birks. Blestemat să-ţi fie sângele, lasă-i să intre vii, sau te trăsnesc în spate cu primul meu glonte.

Birks Breen Quentin se ridică în picioare din poziţia pe vine în care se aşezase. Aruncă o privire peste umăr şi văzu ţeava armei bătrânului îndreptată direct înspre el.

— Ce eşti beat? Pot să-i lichidez pe amândoi fără a mai deschide uşa. Doar n-o să-i dai acestui blestemat de *ranger* şansa unei lupte cinstite.

— Deschide uşa, Birks.

Birks Breen Quentin ştia prea bine că bătrânul nu glumeşte. Trase deoparte bara de oţel, dar uşa tot nu o deschise. Se repezi îndată înspre cealaltă uşă care ducea înspre coridorul care unea „vizuina" lui

Burt de restul dependinţelor şi cu spatele sprijinit de acea uşă, trase zăvorul cu mâna stângă. Bătrânul Burt Quentin nu-i dădu nicio atenţie. Ochii săi verzi-cenuşii rămăseseră pironiţi pe spatele uşii pe care Birks o deblocase. Vocea sa lătră o provocare sumbră:

— Intră *ranger*. Şi începe să tragi.

Ike Roper ridică zăvorul greu după care dintr-o izbitură deschise uşa cu piciorul. Şi arma acestuia cu şase focuri scuipă foc din momentul în care îşi făcu intrarea.

Lumina înăuntrul vizuinii era cenuşie. Cu toate acestea silueta înaltă a chipului cenuşiu al bătrânului Burt Quentin sprijinit de perete era cu totul vizibilă. Primul său glonte şi al doilea bătrânul îl primi în stomac, iar al treilea îl lovi sub maxilar la baza ţestei. Şi chiar în această frântură de secundă arma lui Burt Quentin scuipă şi ea foc, dar gloanţele sale loviră haotic, în peretele din bârne al încăperii.

Ike Roper nu putea vedea sau auzi zgomotul armei lui Owen din spatele său. Şi în lumina cenuşie văzu silueta corpolentă a lui Birks Breen la celălalt capăt al uşii. El zări dinţii galbeni, încleştaţi, ai lui Birks şi strălucirea galbenă a ochilor săi.

Deodată se ivi o gaură rotundă între ochii galbeni şi claia cu părul negru şi încâlcit care-l dădu pe spate, după care se prăbuşi greoi la pământ. Împuşcăturile continuară în mica încăpere care acum era plină de fum.

Uşa din spate se deschise dintr-o smucitură şi durii cowboy ai lui Birks Breen năvăliră înăuntru cu armele scuipând foc. Omul care era în frunte se împletici peste Birks şi când acesta îşi pierdu echilibrul Ike Roper îl împuşcă. Ike auzi strigătul sălbatic al lui Owen:

— Haide, intraţi bandă de netrebnici sălbatici.

Prin urmare Birks Breen şi-a plantat patru dintre cei mai feroce oameni ai săi în coridorul care despărţea bârlogul lui Burt de restul dependinţelor.

Aceştia aveau consemnul să dea buzna la sunetul primelor împuşcături. Ike Roper luase în considerare o atare previzibilă ambuscadă, dar contase pe faptul că putea rezolva totul în câteva frânturi de secundă. Folosise trei gloanţe pentru bătrânul Burt Quentin. Cel de-al patrulea glonte îl nimerise pe primul dintre cowboy-i credincioşi lui Birks.

Următorul glonte se pierdu în van, întrucât un glonte dintr-o armă de calibrul 45 îl lovi în braţ ceea ce avu consecinţa că-i zbură

arma din mână. Ike Roper se lăsă repede pe vine după care plonjă cu capul înainte înspre trupul întins, fără viaţă, al bătrânului Burt Quentin.

Mâna sa stângă apucă arma cu şase focuri a mortului. Se roti şi-i smuci arma din mâna acestuia. Gloanţele împroşcau peste tot podeaua din jurul său, dar cu arma în mâna stângă, se rostogoli după care se ridică şi trase încă de pe când se opintea în picioare de pe podeaua mânjită cu sânge. Dar chiar pe când trăgea înspre ultimul dintre cowboy-i lui Breen, începu să se clatine şi căzu din nou.

Ike era cam departe de uşă şi nu credea că glontele său l-ar mai putea ajunge pe acest din urmă inamic. După ce se uită în jur l-a văzut pe Owen Quentin. Acesta stătea în mijlocul camerei cu picioarele răşchirate cu un zâmbet de supremă satisfacţie întipărit pe faţă şi în ochii săi, de-acum scânteietori.

Aceştia parcă aveau culoarea cenuşiu-albăstruie a oţelului. Din nou scuipă foc arma lui Owen şi sunetul detunăturii umplu încăperea. Pe culoar se auzi în momentul următor ţipătul oribil, de moarte, pe jumătate înăbuşit, al ultimului dintre credincioşii lui Birks Breen.

Lupta se sfârşise. Încetase definitiv doar după câteva minute fierbinţi. Întreaga încăpere unde se petrecuseră aceste scene fierbinţi, era o ruină. Mirosul de praf de puşcă zgândărea nările şi simţurile olfactive ale celor doi supravieţuitori. Ike zâmbi apatic.

— S-a terminat totul, partenere, se pronunţă el şi parcă cuvintele îşi făceau loc cu greu printre ceaţa tulbure a prafului de puşcă şi cordită.

Owen Quentin încremenise acolo, ca târât fără vrerea lui în mijlocul unui coşmar teribil. Doar el fusese acela care-l ucisese pe Birks Breen cu primul său glonte. Magazia pistolului său era complet goală. Mai ucisese încă doi dintre ucigaşii tocmiţi de către corcitura de Breen.

Owen Quentin îşi aruncă arma descărcată pe podeaua pătată de sânge şi spintecată de gloanţe. Abia apoi se întoarse pe călcâie şi păşi ca un lunatic pe uşa deschisă, din această încăpere a morţii şi distrugerii.

Afară la lumina soarelui generos al acestei după-amiezi târzii, şi la aerul curat şi proaspăt. Nu-l zgâriase nici măcar un glonte. Se aşeză pe pământ şi-şi propti capul în palme. De asemenea încetaseră şi împuşcăturile din zona fierăriei, ultimul dintre mercenarii angajaţi de

către Birks Breen fusese ucis.

Gerry îşi închisese dulăii în şură. Când îl văzu pe fratele ei mai mic ieşind dinspre ranch clătinându-se şi privind-o ca şi cum ar fi fost lovit mortal, şi-ar fi vrut s-o văd pentru ultima oară, faţa ei se făcu albă ca varul şi-o porni în goană înspre el.

Ike Roper ieşi şi el afară, închizând uşa în urma lui. Braţul în care de obicei ţinea arma îi atârna în jos. Nu era nimic rupt dar braţul îi era amorţit. Sângera şi-şi legase de-o manieră grosolană rana din carne cu eşarfa de la gât. Cu un zâmbet obosit pe faţă se îndreptă înspre Gerry.

— Owen nu a fost deloc lovit. Acordă-i câteva minute, şi-şi va reveni singur.

— Dar el… a…

Ike Roper înclină numai capul.

— Nicio grijă. Owen nu s-a comportat deloc ca un laş. A făcut ceea ce am dorit cu toţii să facă. Primul său glonte l-a nimerit pe Birks între ochi. Mi-a salvat mie apoi viaţa când câţiva dintre renegaţii lui Birks au vrut să mă ia la ţintă în clipa când rănit, am scăpat arma din mână. L-a doborât pe ultimul cu singurul glonte care i-a mai rămas.

După ce spuse toate astea, abia apoi a lăsat-o pe Gerry să-i îngrijească braţul şi să-l bandajeze aşa cum se cuvine.

Abia apoi s-au îndreptat amândoi înspre Owen, care se ridică de jos în cele din urmă. Acesta îşi şterse sudoarea rece care-i acoperise faţa şi culorile naturale ale pielii sale tinereşti şi sănătoase îi apărură din nou în obraji. Zâmbea dar se părea că zâmbetul nu-i aparţinea şi nu i se potriveşte.

— Nu prea sunt făcut pentru acest gen de muncă, izbuti să îngâne el.

— N-aş putea spune asta, mai ales că până ce nu ai aruncat arma care nu mai era bună decât pe post de ciocan, ai făcut prăpăd. Sunt mândru că ai fost de partea mea, partenere. Sunt prea tânăr pentru a muri aşa devreme. Vorbind de cei morţi pariez că Birks Breen este cel mai surprins dintre ei, dacă-şi mai dă seama de ceva, acolo, în iad, unde cred că este. Haide să le zicem oamenilor voştri credincioşi să facă ordine în toată mizeria asta. Apoi, noi trei vom călări împreună în oraş.

Gerry îşi lăsă dulăii în custodia oamenilor săi de la *Mashed Q* care-i rămăseseră credincioşi. În oraş braţul lui Ike Roper fu bandajat pentru a treia oară. Doctorul afirmase că va dura vreo câteva săptămâni până ce-şi va fi revenit la forma iniţială.

— Între timp, zâmbi Ike, îmi voi folosi braţul care mi-a mai rămas pentru treburi mult mai delicate.

După asta îşi petrecu braţul sănătos pe după mijlocul lui Gerry. Cei trei luară primul tren care mergea în Texas. Ike trimise o serie de telegrame una pentru guvernatorul statului Texas, iar alta pentru directorul penitenciarului statal.

Câteva zile mai târziu Gerry şi Owen Quentin aşteptau într-un apartament închiriat la un hotel. Erau ambii îmbrăcaţi festiv, iar în camera de primire comandaseră o mulţime de flori. Numai trandafiri roşii. Gerry îşi amintise cum, cândva în copilărie mama sa îi spusese că ei şi soţului ei le plăcea să vadă în jur trandafiri roşii. De altfel fuseseră o mulţime de trandafiri roşii la nunta lor, cu mulţi ani mai înainte.

Gerry şi Owen erau mai emoţionaţi şi mai nervoşi ca niciodată. Se aşezau sau se ridicau în picioare la cel mai mi zgomot care răzbătea de afară. Minutele se scurgeau cu mare încetineală.

În sfârşit uşa se deschise şi ei săriră în picioare. Omul care apăruse în pragul ei, era de înălţime mijlocie. Când îşi dădu jos de pe cap noua sa pălărie *stetson*, părul său des şi complet alb, ieşi la iveală. Faţa sa era înăsprită de vitregiile vremii fiindcă el lucrase tot timpul în

ranchul închisorii, dar avea o culoare sănătoasă. Mai ales în privire avea o strălucire aparte.

Arăta chiar elegant în costumul său gri bine croit şi în cizmele sale din piele de aligator. Purta o cămaşă albă şi o cravată de un roşu închis.

Şi în timp ce încă mai zâmbea ochii săi se umeziră deodată.

— Tu eşti chiar imaginea vie a mamei tale, Gerry, exclamase pe o voce pe jumătate înăbuşită de emoţie Jim Quentin.

Gerry străbătu întreaga cameră şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului tatălui ei. Îl sărută în timp ce lacrimile îi curgeau într-un şuvoi nestăvilit, din ochi. Apoi Jim Quentin strânse mâna zveltă dar fermă a fiului său, Owen.

— La fel, tu eşti Jim Quentin, acel Jim Quentin când acesta era de vârsta ta, fiule. Ike mi-a spus aproape totul despre voi, copiii mei. Este şi a făcut întotdeauna mândria unui tată să vă aibă de copii.

— Nici pe jumătate *Sir,* să vă aibă, pe unul ca dumneavoastră de părinte, se pronunţă şi Ike Roper care-şi făcuse şi el intrarea.

Mai târziu încă în aceeaşi seară, într-o cameră plină de trandafiri roşii Jim Quentin i-o dădu în căsătorie pe fiica sa Géraldine, căpitanului de rangeri, Ike Roper.

Şi se poate spune că Jim Quentin a fost adevăratul musafir de onoare la banchetul de nuntă pe care brigada Texas Rangers l-a dat pentru proaspătul căpitan demisionar din postul său şi care urma să plece în Montana pentru a administra alături de noile sale rude ranchul *Mashed Q* şi domeniile sale.

Nimeni nu-şi imagina că Ike Roper anticipa încă de pe atunci timpurile când îşi va învăţa progeniturile să-l călărească pe… Bogus Brown.

SFÂRŞIT

NOTA TRADUCĂTORULUI

Nuvela respectivă face parte din numeroasele nuvele şi romane western publicate de revistele de specialitate din Vest la care între anii 1945 – 1990 şi chiar până în zilele noastre cititorii români nu prea au avut acces. Chiar în perioada interbelică nu s-au publicat cele mai bune romane western apărute între anii 1935 – 45, ci cele de succes până atunci, (anii '20), ZANE GREY şi Max Brand, probabil pentru a nu plăti prea mult pentru drepturi de autor. Din păcate şi azi acest gen rămâne prohibit în România, parte din incultura şi lipsa de profesionalism a directorilor de editură. De vină sunt lipsa de interes, şi ineficacitatea economică.

Am citit romane western extraordinare de Louis l'amour, G.F. Unger, Glen Patton, Wayne D. Overholser, Brad Ward etc… Câte au fost traduse? Tot felul de scriitoraşi obscuri, de romane femeieşti, siropoase, au fost promovate cu duiumul. Dacă asta nu e incultură şi discriminare a genului, atunci ce e?

Prezint aici autorul din care am tradus câte ceva pentru prieteni.

ISTRATE PETRU

WALT COBURN – 1889 – 1971

Scriitor american extrem de prolific care a publicat sute de romane şi povestiri western. A fost militar, în primul război mondial, apoi cowboy, şi supraveghetor până ce s-a dedicat exclusiv scrisului în 1920. A publicat în reviste de tipul Dime Western, Western Story Magazine, Ace High Western Frontier Stories etc… Doar câteva din numeroasele sale romane (de ordinul sutelor):

— The Ringtailed Rannyhans (1927)
— Mavericks (1929)
— Barb wire (1931)
— Walt Coburn's action novels; four western novels (1931)
— Law Rides the Range (1935)
— Sky-Pilot Cowboy (1937)
— Pardners of the Dim Trails (1951), (vt: Tough Texan)
— The Way of a Texan (1953)
— Drift Ferice (1953)
— The Burnt Ranch (1954)
— Gun Grudge (1955)
— Wet Cattle (1955), (vt: Violent Maverick)

DIN SERIA

WESTERN

URMĂTORUL N